

Hoplia philanthus

Fjällig ängsborre

Skalbaggar, Bladhorningar och ekoxbaggar

NE

NA

LC

DD

NT

VU

EN

CR

RE

Starkt hotad (EN)
B1ab(iii)+2ab(iii)

Klass: Insecta (egentliga insekter), **Ordning:** Coleoptera (skalbaggar), **Familj:** Scarabaeidae (bladhorningar), **Släkte:** *Hoplia*, **Art:** *Hoplia philanthus* - fjällig ängsborre (Fuesslin, 1775) **Synonymer:** *ängsollonborre*, *Scarabaeus philanthus* Fuesslin, 1775, *Hoplia philanthus* (Fuessly, 1775)

Kännetecken

En 8–9 mm lång bladhorning med långa, kraftiga ben och klumpig kropp. Färgen är svart eller svartbrun med rödbruna täckvingar. Översidan har en gles fjällbeklädning.

Utbredning och status

Endast känd från västra Skåne. Äldre fynd finns från flera lokaler (Södra Sandby, Lomma och Kävlinge). Sentida fynd finns från Öresundsstranden vid Glumslöv, 1994 och 1998. Arten finns även mycket sällsynt i Danmark. Utbredningen omfattar en stor del av mellersta och södra Europa.

Ekologi

Larven lever av växtrötter på öppna marker, i Sverige bl.a. i kustklingar (backafall) I Danmark är arten främst funnen på havsstrandängar. I Mellaneuropa ofta vid sjö- och flodstränder. Arten kan i Mellaneuropa ibland uppträda som skadedjur. Den fullbildade skalbaggen är dagaktiv och påträffas från maj till augusti, oftast sittande på gräs eller blommor av örter och blad på buskar eller träd.

Hot

Backafallen vid Öresund hotas av igenväxning. De öppna backarna vid Ålabodarna är delvis ett resultat av tidigare lertäkt, och växer igen med buskar och träd i avsaknad av störning.

Åtgärder

Igenväxningen av backafallen vid Öresund måste förhindras genom lämplig skötsel, t.ex. bete.

Litteratur

Landin, B. -O. 1957. Bladhorningar. *Svensk Insektfauna* 9. Stockholm.

Författare

Rickard Baranowski 1995. Rev. Håkan Ljungberg 2016. © ArtDatabanken, SLU 2006.